

International Meeting within the project of Sparks

15.11. - 19.11. 2013 Paríž

V novembri 2013 (15-19) sme boli spolu s kolegynami (Ankou, Angelikou a Saškou) na 1.zahraničnej návšteve v rámci programu SPARKS. Boli sme v Paríži a absolvovali sme program, ktorý nám naplánoval jeden z našich partnerov, francúzska SOMA.

Program bol bohatý, pre mňa miestami náročný, hlavne z pohľadu udržania pozornosti a schopnosti „absorbovať“ všetky informácie. V súvislosti s týmto som pochopil, že i ja mám svoje „special needs“, rovnako ako každý okolo mňa.

V rámci programu sme navštívili experimentálny projekt financovaný zo štátneho rozpočtu, a to školu pre deti autistického spektra (MAIA). Kde sa jej zakladateľka, Claire Doyon, snaží o vytvorenie individuálneho priestoru nielen pre každé z detí, ale i pre každého spolupracovníka, ktorý tam pracuje. V škole sú využívané rôzne prístupy, pričom sa snažia nájsť spôsob ako môžu spoločne deťom pomôcť. Ako sa môžu spoločne dopíňať a obohacovať a nie ísť oddelene, paralelne vedľa seba. S BMC tam individuálne pracuje Thomas, ktorý sa v súčasnosti venuje 6 deťom. Navštívili sme ich priestory, zoznámili sa s riaditeľkou a s jednou zo spolupracovníčok, ktorá sa venuje senzorickej integrácii a rytmickým pohybom.

Počas celého programu sme mali i priestor na stretnutia s ostatnými partnermi z Maďarska, Talianska a Anglicka.

Ďalšie 2 dni sme sa zúčastnili konferencie zameranej na zdieľanie profesionálov (pracujúcich s BMC) o svojej práci a skúsenostiach pri práci s ľuďmi so špeciálnymi potrebami. Vypočuli sme si spolu 7 príspevkov, kde každý z prednášajúcich bližšie opisoval svoj spôsob práce a to, kde pracujú. Práve pri tomto sa mi objavila moja slabosť udržať dlhšie pozornosť.

Posledné dva dni bolo spoločné stretnutie všetkých medzinárodných partnerov, kde sa riešili rôzne potrebné organizačné záležitosti.

Zo všetkých príspevkov ma najviac zaujal príspevok od Isabel Ginot: „Scores for describing“, zameriavajúci sa na problematiku opisu práce so somatickými disciplínami.

Zaujali ma tieto myšlienky:

Opis môžeme vnímať aj ako proces (nie ako niečo všeobecne pravdivé) a praktikum predstavivosti, ktorý môže byť výsledkom nejakého pozorovania a zároveň predmetom diskusie. Pričom nie je dôležité, či je alebo nie je pravda (to čo sme napísali), ale skôr to, čo ponúka a v sebe skrýva „session“, ktorú pozorujeme.

Pre opis potrebujem tzv. „scores“ (oporné body, ktoré môžu napr. vychádzať z toho, čo tvorí tú metódu alebo tzv. „skills“ - kompetencie) o ktorých neviem, čo z nich „vyjde“, nakoľko nepredurčujú odpoveď ale môžu napr. vytvárať otázku / otázky.

Dobrym tréningom je opisovanie vlastných stretnutí. (optimálne je mať ich aj nahraté, aby sme sa mohli na nich pozerať z rôznych uhlov pohľadu).

Tie tzv. „scores“ si môžeme sami vytvoriť, pričom sa môžeme oprieť napr. o tzv. „úrovne“ (uhly pohľadu), ktoré môžu mať ešte ďalšie pod úrovne. Napr.:

Úroveň „practitioner“ (čo konkrétne, fyzicky robí / čo sa domnievame, že je jeho zámerom,...)

Úroveň účastníkov, ktoré sú s „practitionerom“ (čo robia / čo si myslíme, že si myslia / ako asi veci vnímajú...)

Úroveň profesionálov v tej danej inštitúcii (napr. učiteľky,...)

Ak mám napr. prípravu na „session“, tá mi môže spätne tvoriť rámec, o ktorý sa môžem oprieť. (čo sa mi podarilo, čo sa objavilo, čo som vôbec nerobil,..)

Ďalšou skupinou „scores“ môže byť pozorovanie somatickej práce inými profesionálnymi nástrojmi (napr. fyzioterapia pozoruje somatické disciplíny)

A na záver by som rád pripojil niekoľko mojich osobných postrehov, ktoré mi počas pobytu napadli a odrážali smerovanie mojich myšlienok.

V porovnaní s prvým podujatím organizovaným v Bratislave som sa viacej uvoľnil a vedel som si nájsť svoje miesto. Zmenu som cítil i pri medzinárodnom „meetingu“, kde som sa už cítil lepšie, nakoľko som si povedal (po rozhovore z kolegyňami), že sa do toho procesu vložím ako pozorovateľ. Veľmi ma zaujímali praktické veci (návšteva školy, niektoré prednášky) avšak menej už iba sedenie a riešenie organizačných záležitostí.

Po prvom dni som viacej uvažoval nad tým: čo je to, čo ja chcem robiť s deťmi so špeciálnymi potrebami?

Páčilo sa mi prirovnanie, že ľudia pracujúci s BMC sú trochu ako chameleóni pri svojej práci, neustále sa prispôsobujúci vonkajším okolnostiam.

Zaujal ma aspekt tzv. oneskorenej reakcie na určitý podnet, ktorá sa môže objaviťu detí autistického spektra.

Druhý deň mi dal zaujímavú informáciu o kultúre a mentalite Francúzov, napr.: ako majú rozpracovaný a rozkvetený sociálny systém. Ako mi väčšina z nich príde ako silné individualistické osobnosti, ktoré sa necítia menejcenné, pokiaľ niečo ešte nerobili, alebo to nevedia. Zaujala ma ich sebaistota a vlastné presvedčenie o sebe samých. Ďalej, že mnohí majú radi projekty a radi rozprávajú kvetnato (až v metaforách), v čom som sa niekedy trochu strácal.

Objavilo sa mi aj zopár otázok:

Čo chcú dosiahnuť iné terapie, ktoré pracujú s „mojím“ klientom? Prečo to chcú dosiahnuť? Čo by chceli napr. ich rodičia? Má sa dieťa adoptovať na prostredie a väčšine okolo nich, alebo sa môže aj väčšina a prostredie adoptovať jemu?

Viacej som vnímal BMC aj ako prostriedok umenia a že o rôznych témach sú rôzne názory.

Nie je niekedy vôľa profesionálov (pracujúcich s ľuďmi) o „fúziu“ s inými prístupmi ovplyvnená skôr ich osobnými motiváciami (dôvodmi, napr. „ego“), než ich profesionálnymi „záležitosťami“?

Každý z nás má právo a vždy bude vnímať veci ináč.

Po medzinárodnom stretnutí s ostatnými partnermi som si ešte uvedomil, že tak ako Gloria, tak i Thomas niečo od projektu chcú (to je tá ich motivácia, prečo do projektu išli), a boli by radi, keby aj ostatní k tomu smerovali svoju pozornosť, pričom sami hovoria o veciach skôr všeobecne.

A uvedomil som si ešte, že každý kto pracuje s BMC (resp. s akýmkoľvek prístupom) vkladá do svojej práce (čo sa prejavuje v jeho práci) i svoju osobnosť. Mne príde, že BMC svojím špecifickým prístupom ku klientovi „očakáva“ / vyžaduje od tých, čo tento prístup využívajú, i určité osobnostné kvality, ktoré však nemusia byť automaticky „zvnútornené“ (nevychádzajú akoby „zvnútra“ toho človeka), ale sú skôr „naučené“ (človek si ich snaží osvojiť zvonku). A čo je pre mňa zaujímavé, je pozorovať na sebe túto tenkú hranicu medzi prejavmi osobnosti a tým, čo by „BMC osoba mala“ robiť a ako sa prejavovať / správať.